

RENKLERLE DOST BİR AİLE

SENA
PINAR
CIVAN

ÇİZER:
SULTAN
YARDIM

TİMAS
ÇOCUK

5

MAVİ'Yİ KURTARMA OPERASYONU

Size inanılmaz bir şey anlatacağım. Dedem demin öyle muhteşem bir icadı var ki... Bu icat ailemizin en büyük sırrı. Şimdiye kadar kimseye anlatmadık, çünkü dedem “Bu icat çok özel, doğru zamanı gelince paylaşıyoruz.” demişti.

Ama şimdi öyle garip şeyler oluyor ki! Bakın, üç gün önce inanılmaz bir olay yaşadık. Bütün maviler ortadan kayboldu! Evet evet, yanlış duymadınız, gökyüzündeki, denizdeki, resimlerdeki bütün maviler... **Hepsi bir anda yok oldu.**

Bu yüzden sizden yardım istiyorum. Çünkü bu artık hepimizin dünyanın sorunu. Dedem, “BAZEN EN BÜYÜK SİRLARI BİLE, GÜVENDİĞİMİZ DOSTLARIMIZLA PAYLAŞMAMIZ GEREKEBİLİR.” derdi. Siz de benim gizli yardımcılarım olmak ister misiniz? Çünkü ben çocukların

hayal gücüne çok güveniyorum. Bu bizim aramızda kalacak, söz mü?

Önce size kendimi tanıtayım.

Benim adım Dünya. Annemle babam gezmeyi çok severlermiş. **"KIZIMIZ**

tıpkı dünya gibi renkli ve muhteşem olacak!" diyerek bu adı vermişler bana.

Küçük bir kasabada yaşıyorum. En sevdiğim şey resim yapmak. Odamın duvarları çizdiğim tablolarla dolu. Renkli tişörtlere ve dedemin antika dükkânındaki eski eşyalara da bayılıyorum. Her biri bana farklı bir hikâyeye fısıldıyor. Ama asıl anlatacağım hikâyeye bambaşka! Hazır mısınız?

Birkaç ay önce dedem öyle bir şey icat etti ki anlatınca inanamayacaksınız: Bir gözlük... Ama sıradan bir gözlük değil. **"Sıradan bir gözlük ne işe yarar ki?"** diye düşünüyorsanız, iyi dinleyin.

Bu gözlükleri takınca ve tablolara küçük bir alet yerleştirdince, inanılmaz bir şey oluyor: **RENKLER CANLANIYOR!** Evet, yanlış duymadı-

nız. Renklerle konuşuyor, birlikte oyunlar oynuyor, hatta soframızda yemek bile yiyebiliyoruz. **Artık biz büyük ve renkli bir aileyiz!**

Dedem gözlükleri çok özel bir malzemedен yapmış. Bu gözlükler renklerin gizli enerjisini görmemizi sağlıyor. Tablolara yerleştirdiğimiz minik alet de bu enerjiyi harekete geçiriyor. Ve işte o zaman bambaşka bir dünya açılıyor önümüzde! Gözlükleri takınca renkler dans etmeye başlıyor! Dedem, **"Bu tam bir bilim harikası!"** diyor ama galiba daha keşfedeceğimiz çok şey var. Renklerin enerjisi sandığımızdan da güçlü olabilir.

Bütün renkleri çok seviyorum ama Mavi'yle aramızda bambaşka bir arkadaşlık var. Birbirimize çok benziyoruz. Ben ona, **"Deniz!"** diye sesleniyorum. İkimiz de biraz dağınığız, ama Deniz her işi oyuna çevirebiliyor. **"HADİ GEL, BU ODAYI BİR DENİZ KIYISINA ÇEVİRELİM."** diyor.

Her akşam kocaman bir kâse patlamış mısır, bir sürü macera hikâyesi ve kahkaha... Bazen diğer renklerle birlikte yastıklardan, battaniyelerden kaleler yapıyoruz. Yani... Eskiden öyle yapardık.

Ama üç gün önce öyle bir şey oldu ki... Sabah uyanığımızda dünyadaki bütün tablolardeki maviler yok olmuştu! Her yerdeki - **müzelerde, okullarda, evlerde** - tüm resimlerin mavileri bir anda kaybolmuş. Sanki bir ressam gelmiş ve tüm mavileri silmiş gibi. **Yerlerini soluk bir kum rengi almıştı.**

En kötüsü de arkadaşım Deniz'in de kaybolmasıydı. Her yeri aradım: Yastık kalemizin arkasını, patlamış mısır kasesinin içini, hatta annemin çiçek saksılarının altını bile... Ama o yoktu.

Herkes şaşkınlık içindeydi. Müzelerde insanlar ünlü deniz resimlerinin önünde toplanmış, birbirlerine bakıyorlardı. Çocuklar resim dersinde öğretmenlerine '**Gökyüzünü nasıl boyayacağız?**' diye soruyorlardı. Arkadaşım Defne ağlayarak geldi: '**Uzay posteri tamamen bej oldu!**' dedi. Sanat galerileri bile ünlü ressamların '**Mavi Dönem**' tablolarının sergilerini ertelemek zorunda kaldı.

Düşünsenize, dünyanın en güzel rengi bir anda yok olmuştu! Ve kimse nedenini bilmiyordu.

Dünya, en değerli rengini kaybetmişti! İşte başımıza gelen tam da buydu. Üstelik sadece tablolardaki maviler değil, gökyüzündeki ve denizdeki maviler de yavaş yavaş solmaya başlamıştı. Şimdi dünyanın dört bir yanında insanlar mavileri bulmak için var güçleriyle çalışıyor. Biz de harekete geçtik! Ailem, ben ve diğer renk dostlarımız hep birlikte kolları sıvadık. "**MAVİ'Yİ KURTARMA OPERASYONU**"nu başlattık! En yakın arkadaşım Deniz'i ve diğer tüm mavileri bulacağımıza söz veriyorum. **MACERA BAŞLIYOR!** Sen de bize yardım eder misin?

MUCİT DEDEM

Size her şeyin nasıl başladığını anlatmam gerek! Hani dedim ya dedemin muhteşem bir icadı var... **İŞTE O İGADIN HİKÂYESİ ŞÖYLE BAŞLADI.**

Resim çizmek benim için nefes almak gibi! Her yerde resim çizmek istiyorum: yemek yerken, otobüste giderken, hatta yatağa girmeden önce bile... Kalemim hep yanımda!

En büyük hayalim okulumuzun duvarlarını rengârenk resimlerle süslemektir. Çünkü okulumuz gri apartmanların arasında sıkışıp kalmış, bahçesinde de sadece birkaç ağaç var. **“Düşün-senize...”** dedim kendi kendime, “Duvarlarda yemyeşil ormanlar, karlı dağlar, masmavi denizler olsa... Herkes okula koşa koşa gelmez mi?”

Bir gün bütün cesaretimi topladım ve okul müdürümüze gittim. **"Okulumuz çok renksiz. Her yeri rengârenk yapalım."** dedim. Müdürümüzün gözleri parladı: "Ne harika bir fikir!"

Ancak müdürümüz benim düşündüğümden farklı bir şey anlamıştı: Bahçemizi yemyeşil çimlerle ve renkli çiçeklerle dolduracağız, yeni ağaçlar dikeceğiz. Üstelik bundan sonra piknikli geziler de yapacağız.İçimde karışık duygular vardı. Ben duvarları resimlerle süslemeyi hayal etmiştim ama müdürümüzün planı da güzeldi. Okulumuz artık daha renkli bir yer olacaktı!

O günlerde anneannem bana harika bir sürpriz yaptı: Kocaman bir tuval hediye etti. **"Bizim salona çiz en güzel resimlerinden birini."** dedi. Sevinçten zıp zıp zıplıyordum. Her gün okuldan çıkar çıkmaz anneannelere koşuyordum. Ev mis gibi kurabiye kokardı. Anneannem mutfakta şarkı söylerken ben de gülümseyerek onu dinlerdim.

Resmimi çizmeden önce gözlerimi kapattım ve hayal ettim: Işıl ışıl bir göl, yanında rengârenk bir çiftlik evi ve çevrede sevimli hayvanlar! Hemen çizmeye başladım: Gölde yüzen neşeli ördekler, yemyeşil çimleri çiğneyen inekler ve zıp zıp zıplayan pofuduk koyunlar!

Dedemin evde kocaman bir laboratuvarı var. Herkes ona, “MUCİT” diyor çünkü elli yıldır bilim insanı! Laboratuvarı çok ilginç: Her yerde fukur fukur kaynayan renkli sıvılar, tuhaf görünümlü

aletler... Ben resim yaparken dedem de yanıma gelirdi. Çalışmasına ara verip bana bilim insanlarının maceralarını anlatırdı. En çok da yeni icatların nasıl ortaya çıktığını dinlemeyi severdim.

Yine bir gün resim yaparken dedem renkli boya larıma baktı ve birden çılgın bir soru sordu:

- **Dünya, düşünsene!** Renkler canlanıp konuşabilse neler anlatırdı? Ve renklerin hepsi canlansa, dünyamız nasıl bir yer olurdu acaba?

Dedemin sorusu beni çok heyecanlandırdı! Sadece birkaç saniye üzerinde düşündüğümde bile harika hissetmişim.

- Vay canına dedeciğim! Ne kadar harika oldu! Ama... **Ama bu gerçekten olabilir mi?**

Dedemin gözleri parladı.

- O hâlde, mümkün mü değil mi öğrenelim dedi hevesle ve laboratuvarına koştu.

Günler haftaları, haftalar ayları kovaladı. Dedem, renkleri canlandırmak için yüzlerce deney yaptı. Bazen çok yoruldu, neredeyse vazgeçecekti. Ama hiç pes etmedi. Tıpkı benim, çiftlik evinin bahçesindeki kümes hayvanlarını çizerken zorlanıp da pes etmediğim gibi...

NİHAYET, TABLOM BİTMİŞTİ! O gün gelmişti işte! Eserime, imzama atarken ailemin tepkilerini düşünüyordum. Heyecandan içim içime sığmıyordu. Tablomun üstünü bordo bir perdeyle örttüm, tabloyu salona götürdüm.

Dedem dışında bütün ailem oradaydı, gözleri merakla tabloma dikilmişti. Tam örtüyü kaldıracakken dedem elinde garip gözlüklerle içeri daldı. Çok heyecanlı görünüyordu. Kıpır kıpırdı. **Bizinkiler, dedemi böyle görünce gülmeye başladı.**

Anneannem şaşkınlıkla sordu:

- Bu hâl de ne böyle?

Dedemin elindeki gözlükleri bir süre inceledi.

Kuşkuyla sordu:

- Aylardır üzerinde çalıştığın şeyin, şu demode gözlükler olduğunu söyleme, lütfen.

Annem de konuşmaya dahil oldu.

- Babacığım, çok bitkin görünüyorsun. Ne için olursa olsun, kendini bu kadar yormana değer mi?

Dedem hâlâ kıpır kıpırdı. Söylenenleri duymuyordu sanki.

- Birazdan vereceğiniz tepkileri görmek için sabırsızlanıyorum, canlarım!

Sonra herkese birer gözlük dağıttı. Evet, evet, kedimiz Dali'ye bile!

Gözlükleri elime aldığımda kalbim hızla çarpmaya başladı. Heyecan ve merak içimi doldurmuştu. Acaba dedemin aylarca üzerinde çalıştığı bu tuhaf gözlükler, gerçekten renkleri canlandırabilecek miydi? Ellerim titreyerek gözlüğü yüzüme yaklaştırdım.

Ama o an, renklerin dünyasına adım atarken, bizi bekleyen maceraların ve tehlikelerin farkında değildik. Keşke bilseydik...